

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/263/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613202796
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4613202796.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre. v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1. D. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., D. N. XXXX/X, 2. H. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., D. N. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 2.351,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcov proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 17. júna 2013, č. k. 6C/216/2013-53, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 218,12 eura právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Andrejovi Cifrovi, advokátovi so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 17,77 eura právnomu zástupcovi JUDr. Andrejovi Cifrovi, advokátovi so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie vo veci v dôsledku späťvzatia návrhu podľa § 96 ods. 1 OSP zastavil, navrhovateľovi vrátil zaplatený súdny poplatok vo výške 134,30 eura cestou Daňového úradu Bratislava a odporcom v 1. a 2. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie v zastavujúcej časti oprel o ustanovenie § 96 ods. 1 OSP, poukazujúc na to, že späťvzatie návrhu nebolo v rozpore s predmetným ustanovením. O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. tak, že navrhovateľovi vrátil súdny poplatok krátený o 6,70 eura. Posledný výrok o trovách konania oprel o ustanovenia § 137, § 140 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. c), § 146 ods. 2, § 150 ods. 1 OSP. Konštatoval, že v danej veci bolo nesporné, že zastavenie konania zaviniel navrhovateľ, ktorý neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý ním podaný návrh vzal späť a konanie sa muselo zastaviť. Keďže odporcom trovy v konaní nevznikli, ani náhradu trov konania nežiadali, súd prvého stupňa im náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že nezistil dôvod na použitie ustanovenia § 146 ods. 2 OSP. O trovách konania rozhodol za použitia § 150 OSP, nakoľko trovy konania vedľajšieho účastníka uplatnené titulom trov právneho zastúpenia považoval za neúčelné, pretože nevidel opodstatnenosť v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, ktorého samotnou úlohou ako združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Právny zástupca vo veci vykonal úkony také, ktoré mohol uskutočniť aj samotný vedľajší účastník. V danom prípade nevidel dôvod na priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi aj vzhľadom na to, že podania právneho zástupcu vo veci sú zhodné s vyjadreniami a podaniami v iných konaniach. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konania a jeho zastúpenie advokátom považoval za zbytočné navýšenie trov konania, keďže vedľajší účastník

je právnickou osobou s profesijným zameraním, ktorým je vo všeobecnosti ochrana práv spotrebiteľa a z hľadiska vynaložených trov právneho zastúpenia na jej zastupovanie, je neúčelné vedľajšiemu účastníkovi uplatnenú náhradu trov konania priznať.

Proti tomuto uzneseniu podal vedľajší účastník na strane odporcov včas odvolanie v časti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Ukazuje sa, že samotný vstup do konania združenia ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom ako zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Mal za to, že súd by mal vychádzať z článku 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že združeniu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by činnosť nemajetkového združenia mohla byť vážne ohrozená. Pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci právo vedľajšiemu účastníkovi na právneho zástupcu, vzhľadom na predmet jeho činnosti, prípadne vzhľadom k tomu, že jedna členka združenia má právnické vzdelanie, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v rozpore s platným právom, ale aj každodennou realitou. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, ako aj zdôraznil, že združenie nemá finančné prostriedky, ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. Uviedol, že jeho cieľom okrem iného je, aby sa súdna agenda zminimalizovala, čo dosiahne len vtedy, ak budú podporené účinné prostriedky na odradenie dodávateľov realizovať ich doterajšiu prax na súdoch. Ak neriskujú ani len plnú náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej. Ohľadom čerpania podpory od štátu uviedol, že realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej. Dodal, že prax potvrdila, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani Združenie. Okrem toho namietal, že súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Poukázal pritom na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38, 47 Charty základných práv EÚ. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka podľa neho svedčilo aj novelizované znenie ustanovenia § 137 OSP, ktoré zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09. S poukazom na uvedené ustálil, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením na súdoch. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýval z nálezov Ústavného súdu SR, II. ÚS 78/03, II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/09. S poukazom na uvedené navrhol napadnutý výrok uznesenia súdu prvého stupňa zmeniť tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 218,12 eura a trovy odvolacieho konania vo výške 58,44 eura na účet právneho zástupcu.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka s poukazom na cieľ Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS - kolektívnu ochranu spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, vyslovil názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Dodal, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Okrem toho poukázal na ustanovenie § 25 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého združenia na ochranu spotrebiteľov majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo potrebné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, pretože inak by podľa neho nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka. Z uvedeného považoval za zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. S poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z. z. mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť

kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom. Okrem toho z vlastných skúseností mal vedomosť o tom, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, z čoho považoval za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Tento paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, hodnotil iba za zbytočné navyšovanie trov konania a navodzovanie dojmu, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Mal za to, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle vyššie uvedeného zastal názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 OSP. Upozornil taktiež na to, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 78/03, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co/100/2012. Okrem toho vylúčil možnosť argumentovať pri zdôvodnení oprávnenosti nároku na náhradu trov konania ustanovením § 137 OSP, pretože vedľajší účastník odporcu v konaní nezastupuje. Zastal tiež názor, že žiadne ustanovenie Charty základných práv EÚ, ako ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle ustanovenia § 219 OSP ho potvrdiť. Záverom si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 70,12 eura s DPH.

Odporcovia v 1. a 2. rade sa písomne k odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadrili.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania (podľa § 214 ods. 2 OSP) a po preskúmaní uznesenia v napadnutej časti dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania vedľajšieho účastníka je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť.

Z obsahu podaného návrhu navrhovateľa a z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa ním proti odporcom domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by im súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.351,71 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.099,74 eura od 09. 12. 2011 do zaplatenia a trovy konania. V žalobnom návrhu navrhovateľ uviedol, že dňa 21. 02. 2005 uzavrel postupca s odporcami Zmluvu č. 882601290105, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe uvedenej Zmluvy postupca poskytol odporcom peňažné prostriedky. Vzhľadom na to, že odporcovia neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy, postupca odstúpil od Zmluvy a vyzval odporcov na úhradu dlžnej sumy, ktorú však odporcovia ku dňu podania návrhu neuhradili.

Súd prvého stupňa následne vo veci vydal platobný rozkaz zo dňa 3. apríla 2013, č. k. 7RO/253/2013-26, ktorý sa však nepodarilo doručiť odporcovi v 1. rade. Skôr ako súd prvého stupňa stihol zistiť pobyt odporcu v 1. rade, podaním zo dňa 24. 04. 2013, doručeným súdu prvého stupňa dňa 26. 04. 2013, vedľajší účastník oznámil svoj vstup do konania, ako aj požiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Súd prvého stupňa mu okrem návrhu na začatie konania a príloh zaslal aj odpor, voči ktorému vedľajší účastník podal v zákonnej lehote odpor, v rámci ktorého vzniesol námietku premlčania. Odpor vedľajšieho účastníka bol zaslaný aj právnenému zástupcovi navrhovateľa. Následne, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 13. 06. 2013 navrhovateľ zobral svoj návrh na začatie konania v zmysle § 96 ods. 1 OSP späť v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a zároveň požiadal o vrátenie súdneho poplatku.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil, odporcom v 1. a 2. rade a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a o vrátení súdneho poplatku rozhodol tak, že ho vrátil

navrhovateľovi vo výške 134,30 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Uvedené uznesenie napadol v zákonnej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporcov vo výroku, ktorým mu súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Podľa § 93 ods. 4 OSP, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem každý spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatnil, ale musí počítať s tým, že aj vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ak došlo k zastaveniu konania (napríklad podľa ustanovenia § 96 ods. 1 OSP v prípade, že navrhovateľ vzal účinne späť návrh na začatie konania), nemá zásadne žiadny z účastníkov (§ 146 ods. 1 písm. c) / OSP) právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Len výnimočne možno (§ 146 ods. 2 OSP) uložiť niektorému z účastníkov povinnosť nahradiť druhému z účastníkov trovy zastaveného konania, a to podľa prvej vety tohto ustanovenia tomu z účastníkov, ktorý zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, a podľa druhej vety tohto ustanovenia odporcovi v prípade, že bol pre jeho správanie vzatý návrh späť, ktorý bol podaný dôvodne.

K zastaveniu konania môže dôjsť v dôsledku procesného zavinenia niektorého z účastníkov. Zákon ustanovuje len jeden druh prípadov: zastavenie konania po späťvzátí návrhu, ku ktorému došlo pre správanie sa odporcu, pričom návrh bol podaný dôvodne, zakladá právo navrhovateľa na náhradu trov zastaveného konania. Dôvodnosť podania návrhu sa posudzuje procesne. Nerozhoduje, aký by bol výsledok konania, keby nedošlo k späťvzatiu návrhu, ale to, že odporca splní to, čoho sa navrhovateľ domáha, a len preto navrhovateľ vezme návrh späť. Zavinenie navrhovateľa môže spočívať v tom, že podal návrh napriek tomu, že dlh bol splnený, a túto skutočnosť nezistil pred podaním návrhu, alebo v tom, že návrh vzal späť bez toho, aby odporca splnil to, čoho sa petitom domáhal.

Povinnosť hradiť trovy konania sa môže v jednotlivých prípadoch javiť ako neprimerane tvrdá. Ustanovenie § 150 odsek 1 OSP preto umožňuje súdu, aby v takýchto výnimočných prípadoch z dôvodu hodného osobitného zreteľa účastníkom, vedľajším účastníkom alebo štátu, ktorí by inak

mali právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu. Keďže toto ustanovenie negatívne dopadá na účastníka, ktorý by mal inak právo na náhradu trov konania, jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade súd musí prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť hradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy tiež treba brať také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadať na postoj účastníkov v konaní. Súd teda musí starostlivo posúdiť okolnosti konkrétneho prípadu.

V preskúmvanej veci je nesporné, že podaním zo dňa 08. 06. 2013 navrhovateľ zoberal svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvého stupňa správne v zmysle ust. § 96 ods. 1 OSP konanie zastavil, pričom je nesporné, že zastavenie konania zaviniel navrhovateľ, a preto tu nastupuje v zmysle § 146 ods. 2 OSP povinnosť toho, kto zaviniel zastavenie konania nahradiť druhej strane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP, avšak nesprávne na uvedený prípad aplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 OSP, pretože tvrdenia navrhovateľa o tom, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa.

Pokiaľ súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, odvolací súd považuje jeho rozhodnutie za nesprávne. S poukazom na ustanovenie § 93 ods. 4 OSP, ktoré výslovne ustanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, je podľa odvolacieho súdu možné v tejto veci vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporuje. Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Vedľajšiemu účastníkovi umožňuje vstúpiť do konania ustanovenie § 93 ods. 2 a 3 OSP a to i z vlastného podnetu, pričom vstup vedľajšieho účastníka navrhovateľ nenamietal. Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Uvedené zákonné ustanovenie, ale ani čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nevyklučuje, aby aj združenie na ochranu spotrebiteľa bolo zastúpené advokátom. Vychádzajúc z uvedeného je preto potrebné dospieť k záveru, že vedľajší účastník má v zásade právo na náhradu trov konania, avšak vždy je potrebné posudzovať účelnosť trov právneho zastúpenia v každom individuálnom prípade. V danom prípade odvolací súd videl účelnosť vynaložených trov už v samotnom charaktere vedľajšieho účastníctva, keď vedľajší účastník vstúpil v danom konkrétnom prípade do konania za účelom ochrany práv spotrebiteľa. Účelnosť vynaložených trov odvolací súd videl i v tom, že práve v dôsledku úspešne vznesenej námietky premlčania zoberal navrhovateľ svoj návrh späť a došlo k zastaveniu konania. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa nepriznania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania, podľa § 220 OSP zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania v sume 218,12 eura, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej pomoci (prevzatie veci a vyjadrenie k veci - odpor) podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 2 x 101,25 eura a režijného paušálu za 2 úkony podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky vo výške 2 x 7,81 eura.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a úspešnému vedľajšiemu účastníkovi v odvolacom konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z jedného úkonu právnej pomoci (podané odvolanie) vo výške 9,96 eura (v zmysle § 10

ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a režijného paušálu vo výške 7,81 eura. Spolu trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 17,77 eura. Keďže predmetom odvolacieho konania boli iba trovy konania, a nie vec sama, z ktorej si právny zástupca nesprávne žiadal priznať odmenu, základná sadzba tarifnej odmeny bola vo výške 19,92 eura, ktorá sa v zmysle § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky znížila na 1-cu.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.